

Behövs: En balanserad utkik

Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då (1 Kor 13:12).

I alla våra sorger låt oss hålla utkik efter det som *tröstar oss, likväl som bedrövar*. Se oss om efter det som gläder oss, likväl som det vi mister. Liksom Gud i alla våra välsignelser blandar kors för att vår diet ska bli balanserad, så ligger i alla kors någonting som tröstar oss. Liksom det finns något meningslöst gömt i det bästa av världens goda, så finns det en välsignelse gömd i det värsta av världens onda.

När vi känner oss underlägsna gottgör Gud oftast detta med någon favör av annat slag. Andra må ha en högre position, men de är också i större fara. Andra är rikare, men är deras omsorger och snaror svårare. De fattiga i världen kan mycket väl vara rikare i tron än de (Jak 2:5). Själen har lättare för att anpassa sig till och bemästra en ringa ställning än en framgångsrik; i ödmjukheten är distansen till Gud kortare... Under halva sitt liv är den ringaste lika fri från omsorger och lycklig som den mäktigaste monark, alltså när de bägge ligger och sover. Och för det mesta är den enes sömn ljuvare än den andres. Vad gott gör oss allt världen ger om Gud förnekar oss hälsa? Och hälsa kan en människa i den ringaste ställning få åtnjuta. Det enda som skiljer den ene från den andre är en titel, och detta bara under kortare tid: döden gör alla jämlika. Det finns knappast en enda människa i livet som inte får mer av det goda från Gud än det onda hon upplever, om våra otacksamma hjärtan bara kunder erkänna det. Väger inte vår hälsa tyngre än vår sjukdom? Gläds vi inte mer än vi saknar, jag menar sådant som är nödvändigt? Är inte våra goda dagar fler än våra onda? Men vi vill hellre vandra till himlen på en bädd av rosor, och så blir vi mer upptagna av ett kors än av hundra välsignelser. Så oförskämt vi uppför oss mot Gud. Har Gud några skyldigheter mot oss? Har han förpliktelser? De som ingenting förtjänar bör vara nöjda om de får något.

The Soul Conflict, sid 166-167